

אנשי הדממה.

על הארת הצפירה ושתיקת אהרון

ילקוט שמעוני כתובים ילקוט שמעוני על תהלים פרק סח רמז תת

נורא אלהים ממקדשיך אמר רבי חייא בר אבא אמר רבי יוחנן אל תקרי ממקדשיך אלא ממקדשיך בשעה שהקב"ה עושה דין במקדשים מתעלה ומתקדש, וכן אתה אומר לא מתו נדב ואביהוא אלא להתקדש בכבודו של מקום שנאמר בקרובי אקדש, והיכא רמיזא דכתיב ונועדתי לך שמה לבני ישראל ונקדש בכבודי, וכיון שידע אהרן שבניו ידועי המקום הם שתק וקבל שכר על שתיקתו שנאמר וידום אהרן (כתוב ברמז תש"ל וברמז תשל"א וברמז תש"א). וכן דוד אומר דום לה' והתחולל לו אע"פ שהוא מפיל לך חללים, ואף שלמה אמר עת לחשות ועת לדבר פעמים שאדם מדבר ומקבל שכר על דבורו

תורה ספר ויקרא פרק טז - פרשת אחרי מות

ויאמר ידוד אל משה דבר אל אהרן אחיך ואל יבא ככל עת אל הקדש מבית לפרכת אל פני הכפרת אשר על הקרן ולא ימות כי בענן אראה על הכפרת: (ג) בזאת יבא אהרן אל הקדש בפר בן בקר לסטאת ואיל לעלה: (ד) כתנת בד קדש ילבש ומכנסי בד יהיו על בשרו ובאבגט בד יחגור ובמזבחת בד יצנף בגדי קדש הם ורחש פנים את בשרו ולבשם: (ה) ומאת עזת בני ישראל יקח שני שעירי עזים לסטאת ואיל אחד לעלה: (ו) והקריב אהרן את פר הסטאת אשר לו וכפר בעדו ובעד ביתו: (ז) ולקח את שני השעירים והעמיד אתם לפני ידוד פתח אהל מועד: (ח) ונמן אהרן על שני השעירים גרלות גורל אחד לידוד וגורל אחד לעזאזל: (ט) והקריב אהרן את השעיר אשר עליו הגורל ליהנה ועשהו סטאת: (י) והשעיר אשר עליו הגורל לעזאזל יעמד סי לפני ידוד לכפר עליו לשלח אתו לעזאזל המדברה: (יז) וכפר על הקדש מטמאת בני ישראל ומפשעיהם לכל סטאתם וכן יעשה לאהל מועד השכן אתם בתוך טמאתם: (יז) וכל אדם לא יהיה באהל מועד בבואו לכפר בקדש עד צאתו וכפר בעדו ובעד ביתו ובעד כל קהל ישראל:

מדרש רבה ויקרא - פרשה כא פסקה ז

מה כתיב למעלה מן הענין ויאמר ה' אל משה דבר אל אהרן אחיך א"ר אבין אמר לו לך נחמו בדברים כד"א (ישעיה מ) דברו על לב ירושלים ואל יבא בכל עת א"ר יהודה ברבי סימון צער גדול היה לו למשה בדבר זה אמר אוי לי שמא נדחף אהרן אחי ממחיצתו בכל עת יש עת לשעה ואל יבא בכל עת יש עת ליום (יחזקאל ד) ומים במשורה תשתה יש עת לשנה שנאמר (שמואל ב יא) ויהי לתשובת השנה יש עת ל"ב שנה (תהלים קה) עד עת בא דברו יש עת לע' שנה שנאמר (דניאל ט) למלאות לחרבות ירושלים ע' שנה ואומר (ירמיה כז) עד בא עת ארצו יש עת לעולם (תהלים ד) נתתה שמחה בלבי מעת דגנם אמר הקדוש ברוך הוא למשה לא כשם שאתה סבור לא עת לשעה ולא עת ליום ולא עת לשנה ולא עת ל"ב שנה ולא עת לשבעים שנה ולא עת לעולם אלא בכל שעה שהוא רוצה ליכנס ויכנס רק שיכנס בסדר הזה ר' יהודה ברבי אלעזר אמר בשלשים וששה זוגין בשלשים וששה רמונים ורבנן אמרי בשבעים ושנים זוגין ובשבעים ושנים רמונים:

אנשי הדממה.

אייל ורד

צפירה. קול אחד שחודר ונכנס אל תוך חדרי הלב. ומאחורי הצפירה, מסתתרת **דממה**.

אומה שלמה עומדת ודוממת. "**וידום** אהרון."

מה עניין הדממה ומה היא באה לחשוף?

הדממה היא פינוי מקום. הקול האישי שלי נאלם, ובכך אני מפנה מקום לקולות אחרים, קולות שאולי עדיין לא שמעתי.

ולפתע, כשדוממים, האוזן מתחילה לשמוע קולות חדשים, שכלל לא היו ידועים לי, כי הרעש וההמולה שאני יצרתי הסתירו אותם ממני. מתברר שהקולות האלו שהם תוצר הדממה, הם קרובים לי, אני חש כי על אף השוני, יש ביננו קרבת **דם**, דם אחד זורם בעורקים, ומה שנראה עד עתה כמשונה, רחוק, ואולי אפילו זר, מקבל פתאום צורה של קרוב, כמו איבר אחר אך מאותו גוף. כשבשנינו זורם אותו **דם**.

ואם מעמיקים בדממה, ונותנים לה זמן ומקום, אז מצליחים לראות שבעצם רב יותר לאין ערוך **הדומה** על המפריד, שכולנו רקמה אחת פשוטה, ועל אף השוני ישנו גם **דמיון** רב, בכוונות, במעשים, וכי ניתן להגיע לאחדות אפילו ברובד החיצוני של החיים.

הדממה אם כן, היא הפתח לאחדות אמיתית, אחדות עמוקה, שמתבוננת, מדממת ודוממת, ויודעת כי בעומק, פועם לב אחד, שיום אחד בשנה, מצליח להעמיד את כולנו **דום**, יחד.

ולכן גדול מאוד כוחה של הצפירה.

דווקא השתיקה. ההקשבה. ההתבוננות. הם אלו שיכולים לתת לנו את הגודל הראוי והנכון לימים האלו. מסירות שהיא למעלה מיכולת של מילים לתאר. שהרי 'הרעות-נשאנוך בלי מילים'. ואילו השתיקה. היא אינסוף. בדיוק כמו גבורתם של כל אלו שבחייהם נתנו לנו מדינה. ומכוחם אנחנו ממשיכים כאן את השליחות ואת המשימה.

